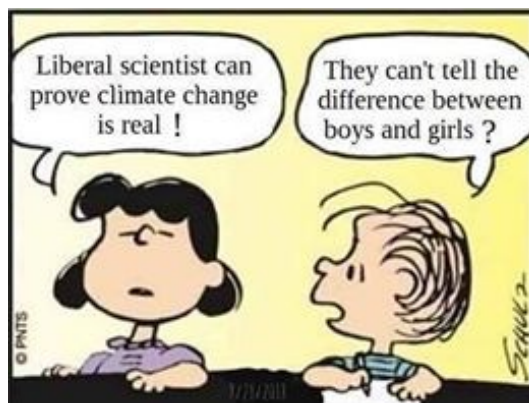

Sverker Sörlin och klimatet

Sverker Sörlin är idéhistoriker, professor i miljöhistoria vid KTH och en av medlemmarna i myndigheten *Klimatpolitiska rådet*. Påpassligt i coronaepidemins kölvatten har han nyligen gett ut en bok med titeln "Kris! Från Estonia till Corona". Boken var gratis att i pdf-format hämta hem till och med den 15 juni (<https://bokforlagetatlas.se/bocker/kris-fran-estonia-till-corona/>). Numera kostar den 59 kronor och finns bland annat på Bokus och Adlibris. I föregående blogginlägg recenserades den av Karl-Olov Arnstberg.

Som rubriken anger begränsas detta blogginlägg till att gälla Sverker Sörlins klimatperspektiv. Det presenteras i kapitel fyra och är föga förvånande betitlat "Klimatkris", med den oavsiktligt träffande underrubriken "Vår tid är en tidens och tillitens kris". Just så! Vem kan tro på det som exempelvis MSM rapporterar om klimatet? Förutsägelser kommer på skam, självsäkra uttalanden visar sig vara rena påhitt och de klimatmodeller som används har utomordentligt låg träffsäkerhet.

Vad jag kunnat utröna saknar Sverker Sörlin naturvetenskaplig bakgrund. Förmodligen är det den egenskapen som gör att han anses vara lämplig att vara med i rådet, vars uppgift beskrivs så här på myndighetens webbplats:

Klimatpolitiska rådet är ett oberoende tvärvetenskapligt expertorgan som utvärderar om regeringens samlade politik leder mot målet om noll utsläpp år 2045.

Notera att jag håller mig bara till det som Sverker Sörlin skriver om klimatet. Det andra lämnar jag därhän, förutom den allmänna reflexionen att många verkar leva i föreställningen att kriser är undantagstillstånd och att livet mellan kriserna utgörs av kontinuerlig välmåga, harmoni och lycklig samvaro. I själva verket är livet ett ständigt val mellan olika handlingsalternativ – en färd mellan konflikter, stora och små. Kris är därför inte något extraordinärt utan det reguljära tillståndet. Ibland är kriserna stora, ibland små, men det är alltid kris någonstans och i något sammanhang.

Att Sörlin är klimathotstroende är välkänt, liksom hans aversion mot alla som inte delar hans åsikter. Ett exempel är DN-artikeln "Klimatförnekarnas vanvördnad saknar gräns" från april

2018 (<https://www.dn.se/kultur-noje/kulturdebatt/klimatfornekarnas-vanvordnad-saknar-grans/>).

Bara ordvalet – klimatförnekare – visar var han hör hemma. Hur går det till att förneka klimatet? Det lär rimligen finnas oavsett vad man tycker. Test: Försök att förneka luft och se hur det går! Och så här insinuant skriver han exempelvis om ”Jimmy Åkesson och hans kompani”, liksom andra som inser att frågan om klimatförändringar är ytterst komplex, varför det blir särskilt viktigt att lyssna på såväl experter som lekmän som inte är beredda att oreserverat ordna in sig i ledet bakom de klimathotstroende: ”Deras vanvördnad saknar gräns. I morgon kan det gälla människovärdet”.

Frågan om klimatets förändring, liksom den hastighet det sker med, är en vetenskaplig fråga och kompetenta vetenskapsmän är alltid vanvördiga – om man nu ska använda ett så malplacerat begrepp. Det ingår så att säga i jobbet att vara vanvördig. Sedan, kopplingen till människovärdet, hur ser den ut? Menar Sverker Sörlin på allvar att de forskare och experter, faktiskt rätt många, som hindras att lägga fram sina synpunkter i offentligheten, har så starka moraliska defekter, att det finns risk för att de också är nazister? Eller kanske fascister?

Sverker Sörlin är något av en expert på försåtliga oförskämdheter. Därför blir de delar av ”Kris! Från Estonia till Corona” som behandlar klimatet till en pamflett riktad mot alla klimatrealister, de som ytterst sällan får komma till tals och som ofta förses med diverse nedsättande tillmälen. När Sörlin talar om klimatförändringar är det alltid med en negativ underton, det vill säga det uttalade bivillkoret är att klimatförändringar alltid är av ondo. Dessutom hittar han ständigt antropogena orsaker. Det som händer (och påstås hända) med klimatet är människans fel.

På sid 136 skriver Sverker Sörlin att vi vet ”att världens temperatur kommer att stiga med ytterligare minst två, kanske tre eller fyra grader – på grund av utsläpp som redan skett eller är oundvikliga.”

Nej, det vet vi inte alls. Det är klimatmodeller som visar det. Och modeller är inte fakta. Att leva i klimatmodellernas värld och inte i verkligheten är ett typiskt drag för klimathotstroende.

Att människan är huvudfienden framgår av formuleringar som: ”För det har varit känt länge att människorna förvandlar jorden till dyster oigenkännlighet” (sidan 140). ”Det har varit känt länge ” är en medvetet försåtlig formulering. Och: ”... allt mindre återstår av den natur som fungerar bäst utan oss.” (sidan 141)

Så här kan man hålla på att detaljgranska texten mening för mening, sida för sida. Det vimlar av exempel på Sverker Sörlins förakt för människan och övertygelsen om att världen blir ett paradys bara människan försvunne.

Att fakta inte är så viktiga för Sörlin framgår av följande minst sagt häpnadsväckande formulering: "All /.../ omvandling har skett genom allianser mellan vetande och värderingar, de senare är viktigast men kunskap kan i vissa lägen vara avgörande". (sidan 142). Man tar sig för pannan: "... kunskap kan i vissa lägen vara avgörande." Är det månne här vi har grundbulten i klimathotsindustrin, det vill säga kunskap och fakta sätts på undantag för de "rätta" värderingarna? För det är ju så som tonerna går; om man inte är klimathotstroende är man en ond människa. Tänk bara på Greta Thunbergs "How dare you?"

Vissa passager i klimatkapitlet måste jag läsa om flera gånger för att försäkra mig om att där verkligen står det som jag först trodde mig läsa. Det dramatiserande språket gör det svårt att värja sig mot tanken att Sörlin är ute efter är någon form av diktatur – en klimatkiktatur. Det är han i sig inte ensam om. Minns det famösa uppropet från 2019 där ett antal "influencers" ville ha diktatur: <https://www.expressen.se/debatt/kor-over-ditt-folk-lofven-for-att-radda-klimatet/>

Nettot blir att alarmister, som Sverker Sörlin, har lämnat vetenskapen till förmån för PK-certifierad godhetsposering och diktaturromantisering. Nu gäller det att uppamma hat mot bilar, flyg och rött kött. Låt känslorna flöda! Undertryck fakta och kunskap! Injicera gärna klimatångest hos de unga! Sverker Sörlin skriver:

För att nå klimatmålen måste en hel nation, ja på sätt och vis en hel värld, förändras. Då är inte bara energipolitiken utan också arbetsmarknadspolitiken, regionalpolitiken, utbildningspolitiken, även mediepolitiken och livsmedelspolitiken viktiga. En värld utan växthusgaser har alla förutsättningar att bli en bättre plats. En värld där vi misslyckas med denna uppgift vill jag inte tänka på (s. 186-187).

Den värld utan växthusgaser som Sverker Sörlin drömmer om skulle snabbt dö ut. Utan fotosyntesen, som förutsätter koldioxid, är det tack och adjö till den värld vi känner i dag. Inga växter. Ett fåtal djur. En brun planet. Sörlin drivs så hårt av sina övertygelser att logiken trasas sönder. Men är man stark i tron behövs inga bevis.

Det som ska förändras är alltså bland annat utbildningspolitiken och mediepolitiken. Jag förmodar att Sörlin med "förändra" avser "styra", annars funnes det risk för att fakta skulle komma fram och att folk därigenom skulle bibringas kunskap. Bara den rätta läran tillåts!

Rolf Oward

<https://morklaggning.wordpress.com/2020/06/21/sverker-sorlin-och-klimatet/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.